

In memoriam Lehofer Kornél

(1934.09.30.-2007.06.04)

Visszaemlékezés az Anyagvizsgálók Lapja kezdeteire (1991-2006)

„Ne úgy jussak az eszedbe, hogy belerándulj a fájdalomba, hanem úgy, hogy elmosolyodj. „

Szabó Magda

Kornél. Csak így egyszerűen, röviden, mint egy tekintélyt adó személynév és becenév egyben. Mert vannak emberek, akiknek elég egyik nevét említeni, s mindenki tudja kire gondoljon, s nem azért, mert olyan ritka, hanem, mert olyan beivódott neve van. Ilyenek akik nevet szerzetek maguknak. Ő ilyen volt, másfél évtized távlatából is hat szellemisége, kisugárzása.

Engedjék meg nekem, hogy e szakmai folyóirat hasábjain, hogy én Kornél emberi mivoltát, kisugárzását méltassam, azt amit tőle kaptam, tanultam.

1990-ben, amikor elhatároztam, hogy Anyagvizsgálók Lapja néven szakmai folyóiratot alapítok, felkerestem a GTE-et, melynek akkor volt már volt hagyománnyal bíró szaklapja (Gép, ill. Gépipar), viszont én tartalmilag ugyancsak magas színvonalú, de megjelenésében újabb, frissebb megjelenést gondoltam. Kiderült, épp jókor jöttem, a GTE-nek kikapadtak a forrásai a kiadáshoz.

Ekkor ismerhettem meg Kornélt, s kaptam egy "szakképzett" főszerkesztőt személyében. Az induláskor a rovatok és azok szerkesztői leginkább a korábbi GTE-s kiadványok szerzői közül jöttek át, de bővült is az idők során például a minőségbiztosítási rovattal. (Koczor Zoltán), ez még a Lap nevét átformálta a nagyobb olvasótábor reményében.

Nyilvánvaló, ez a Lap Kornél szellemi terméke, a 15 év, míg mi voltunk a kiadó, az ő munkáját, szakmai hozzáértését dicséri.

"Veszi a lapot, aki veszi a lapot!" Többnyire maga hozta el az elkészült példányokat a nyomdából, előttem van mindig mosolygó arca amikor belépett az irodánkba, ezzel a régies, Lúdas Matyit kínáló rikancsokra utaló kínálással.

Sokszor utaztunk együtt, én vezettem, ő mesélt. Emlékszem simán elmentünk úgy Németországba (12-13 óra), hogy bírta történetekkel, érdekes, tanulságos történetekkel. Gyerekkoráról, mikor nyarat egy szlovákok által lakott magyar faluban töltötte, ahol a nyelvet is vegyesen használták, kicsit ő is megtanult szlováku. De városi gyerekként itt tanul-

ta meg, hogy minden jó valamire, a parasztember, mindent felhasznál ami a gazdaságban keletkezik így a szelektív hulladékgyűjtés nem volt téma, mert nem volt hulladék. De a boltba is csak sóért és gyufaért mentek.

És mesélt a technikai tanulmányairól, amikor még a logarléc is technikai újdonság volt, s függvény tábla nélkül számoltak cosinust, de a tudásuk egy mérnökével felért.

Ha már az autózásról van szó, szerencsés kimenetelű, de totálkáros autóbalesetet is szenvedtünk együtt a régi 3-ason. Miskolc felé utaztunk a Suzukijában 90-100-zal, amikor egy részeg hátulról eltalálta a kocsit. 180 fokot pördültünk az úton és az árokban kötötünk ki. Onnan az egi balesetiben. Szerencsésen megúsztuk. Akkor sem esett kétségbe.

Mesélt egyetemi éveiről, Gillemot Lászlóról, az anyagvizsgálat világhírű magyar tudósáról. Számítlan története volt a "vörös" Csepel művekben töltött évekről, ahol az anyagvizsgáló labor vezetője volt.

Sokszor utaztunk együtt szakmai konferenciákra is, ahol én kiállítóként vettem részt. Ő előadott, levezető elnök volt, vagy a MAROVISZ dolgait beszélték meg. Zsúfolt nap, este ismét találkoztunk. Ha éppen nem volt közös vacsora, mentünk együtt színházba, vízilabda meccsre, moziba, vagy esti fürdőzésre, de még teniszeztünk is villanyfénynél.

Volt alkalmam tehát megismerni tájékozottságát, széles látókörét, csillogó humán érdeklődését, és remek humorát.

Nagyon szép énekhangja volt, borozgatások alkalmával szívesen hallgattuk, de az egyik legemlékezetesebb közös emlékem is itt jön elő. Egy kiállításon valami nagyobb méretű molinót vittünk. Ő elől, én a hátsó végét fogtam, a tavaszi szél fújta a selymet. Gondolom erről jutott eszébe az egykori dal, s spontán énekelni kezdte: "Sej a mi lobogónkat fényes szellők fújják..." persze csupán anyag-technológiai, nem mozgalmi értelemben.

2006 novemberben átadtam a Lap kiadási jogát, honlapját, minden és kapcsolódó anyagot a MAROVISZ-nek, ők az illetékesek a témában. Különben is Kornél nélkül már nem volt ugyanaz.

Szappanos György, 2020 tavasza